

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU

FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLIII. ÉVF., 2023. JÚLIUS

Erdész Róbert **BENYÁK ZOLTÁN** **400**

MÁRKI ISTVÁN

BABITS MIHÁLY **Nemere István**

TARJA KAUPPINEN

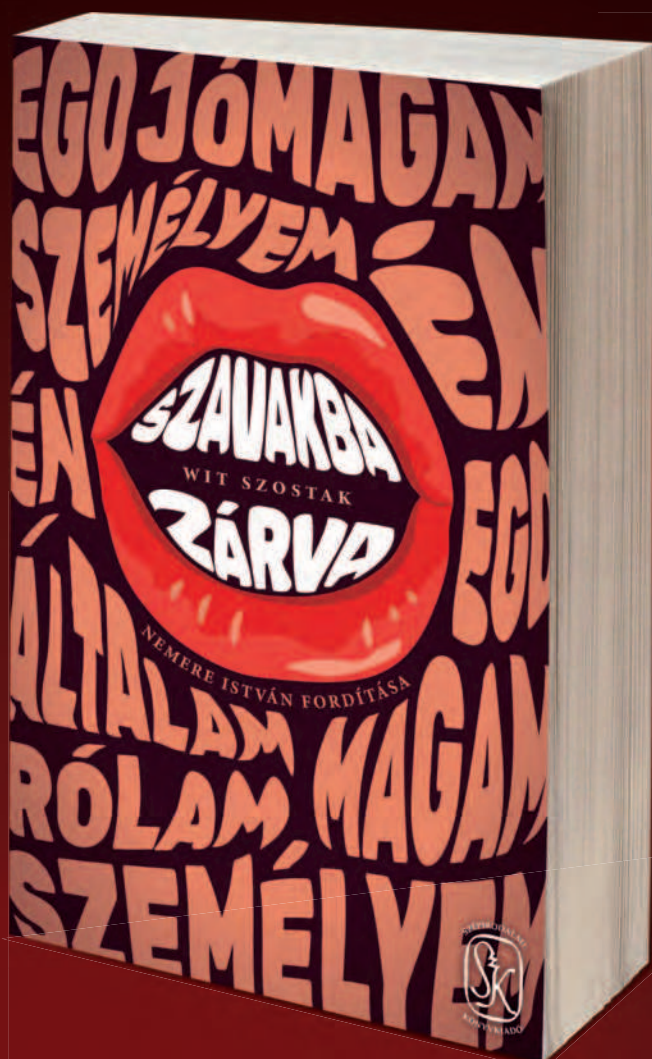
Lovás Lajos **GRETA MAY TOOCHEE**

Szélesi Sándor

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

MEGISMERHETŐ-E EGY EMBER TELJES VALÓJÁBAN?

MÉLYREHATÓ, TÖBBDIMENZIÓS PORTRÉ
EGY TITOKZATOS FÉRFIRÓL

Rendeld meg itt:
www.galaktikabolt.hu

Az első szó jogán

A Galaktika ünnepi számát tartja kezében a Kedves Olvasó! Immár kerekén 400. alkalommal jelent meg a magazin, ami tavaly ünnepelte alapításának 50. évfordulóját.

A 176. lapszámtól kezdve 2004-ben indult újra a lap, ami Németh Attila irodalmi szerkesztő és Burger István volt főszerkesztő munkájának eredményeként számos nemzetközi díjjal büszkélkedhet, és többszörösen bizonyította, hogy a jó fantasztikus irodalom alkalmas generációk összekapcsolására. Hiszen az 51 évvel ezelőtt megvásárolt első szám tulajdonosa talán már nagyszülő, akinek az unokája is előfizetőnké, olvasónkká vált.

Hagyományainkhoz híven ezt az ünnepi lapszámot sajátos tartalommal töltöttük meg. Mivel a Galaktika igazi hungarikum, kivételesen kizárólag magyar szerzők műveiből szemezgettünk, hiszen itthon is rendkívül sok a tehetséges író, akikre büszkék vagyunk.

Ugyanakkor az élet nem áll meg, úgy gondoljuk, elérkezett az idő, hogy a magazint egy kicsit megújítsuk, fiatalosítsuk. Ehhez hamarosan egy kérdőívet fogunk eljuttatni minden kedves előfizetőnkhez. Kérjük, hogy segítsétek munkánkat azzal, hogy a hírlevélben megérkező kérdőívet kitöltitek. A kiküldött kérdéseken túl is mindig szívesen meghallgatjuk véleményeteket a magazinnal, amit írásban a szerkesztoseg@galaktika.hu címen tudtok eljuttatni hozzánk. Találjuk ki együtt, milyen legyen a világ legjobb fantasztikus magazinja!

Kedves Olvasók! Ezúton is köszönjük, hogy immár 400 lapszámon át hűségesekek voltatok a Galaktikához!

Mindenkinek kellemes, pihentető nyarat kívánok!

dr. Mund Katalin
főszerkesztő

JÚLIUSI SZABADSÁG

A Galaktika szerkesztősége 2023. 07. 17–21. között szabadságra megy. Első munkanap: 07. 23., hétfő. Rendeléseket természetesen ugyanúgy lehet leadni, az ez idő alatt beérkező rendeléseket 07. 23-án kezdjük el feldolgozni.

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181-50526767-88671008 vagy rózsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia Könyvesboltban.**

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

67

94

32

76

GALAKTIKA

2023. július

18

NOVELLÁK

- 6 Erdész Róbert: 400
- 8 Szélesi Sándor: Pacifisták zselében
- 22 Nemere István: Kovács úr almafái
- 34 Tarja Kauppinen: Istenteremtők
- 46 Márki István: Johannes Müller
- 56 Benyák Zoltán: Analóg
- 68 Greta May: A világmegmentési miniszter
- 78 Toochee: Nincsenek titkok
- 96 Lovas Lajos: Viribus unitis
- 110 Babits Mihály: Elbeszéli egy más világ lakója

CIKKEK

- 18 Digitális szeánsz
- 32 Videodrón
- 43 Zöld jövő
- 44 Világúrt jelentő deszkák
- 52 Gondolatátvitel
- 67 Zöld jövő
- 76 Kő kövön
- 94 Obszervatórium
- 102 Képregény a Galaktikában

GALAKTIKA XL

- 115 Fedina Lídia: A kristálygolyó
- 167 Fedina Lídia: Géntolvajok
- 198 Fedina Lídia: Vérszomj
- 201 Fedina Lídia-életrajz

Ez a mérföldkő
remélhetőleg a távoli
jövőből is látszani
fog majd.

Erdész Róbert

– Igen? – nézett föl a férfi a papírjai közül.
A tizenévesnek látszó fiú zavartan markolászta a kezében tartott kéziratot, majd hirtelen elhatározással odanyújtotta.

- Ezt hoztam.
- Ezt hoztad? És miért?
- Hogy megjelenjen.
- Hol jelenjen meg?
- A készülő lapjukban.

A férfi őszintén elcsodálkozott.

– Honnan tudsz te erről? Ez egyelőre hétpecsétes titok!

– Azt is tudom, hogy Galaktikának fogják nevezni, az első öt számban lesz Asimov, Lem, Van Vogt, Bradbury, sőt a negyedikbe bekerül az egyik kedvenc novellám, „A Möbius-metró” is.

– Nem értem, kitől származnak az információid, de erről a metrós novelláról most hallok először, úgyhogy bárki legyen is a forrásod, azért ő sem tud mindent.

– Ebben téved. „A Möbius-metró” benne lesz a negyedik számban.

– Miért vagy ebben olyan biztos?

– Mert pár oldalnyi jövőt hoztam, és ez most itt a múlt.

Újból megpróbálta átnyújtani a kéziratot, de most sem járt sikerrel.

– Ugye azt gondolod, hogy értenem kéne, amit mondasz?

– A folyóiratuk egy életre beszippantott. Soha többé nem tudtam érdekesebb dolgot elképzelni, mint a jövőről való gondolkodást.

– Mégis mennyi idős lehetsz? Tizennégy? Tizenöt?

– Száztizennégy.

A férfi hangosan fölnevetett.

– Ahhoz képest egész jól tartod magad.

– Egy barátom találta föl az időutazást, de nem igazán tökéletes még a módszer, ez itt az 1972-es formám. Gyerek voltam akkoriban.

– Aha – hangzott a velős, szinte vigyorgó válasz.

– Ez a novella lesz az első bizonyíték arra, hogy az időutazás tényleg létezik. Azért szeretném, hogy megjelenjen, mert ez indítja majd el a barátomat a felfedezés útján.

– Vagyis ha nincs megjelenés, nincs időutazás?

– Valahogy úgy.

– Hát, akkor ki kell ábrándítsalak. Nem lesz időutazás, mert hogy én meg nem jelentem ezt – a kéziratra mutatott –, az egyszer szent. Bármi legyen is benne.

– Nem is kell megjelentetnie – mosolyodott el a fiú. – Csak tegye el! A 400., ünnepi szám szerkesztésekor fog előkerülni, és akkor derül majd ki, hogy benne volt a jövő.

– Mikor lesz az, 50 év múlva?

– Hát, kábé.

– Ezek szerint akkor is lesz Galaktika?

– Én a 100 éves évforduló évéből jövök, és még akkor is van. – A mosoly csak nem akart eltűnni az arcáról. – Ekkorra készül el az időgép első prototípusa is, de hogy tényleg megtörténjen, önnek meg kell őriznie ezt a néhány oldalt. – Letette a kéziratot az asztal egyik szabad sarkára, és választ sem várva elindult kifelé. – Ja, és még egy apróság! – fordult vissza az ajtóból. – Javasolnék egy szlogent is: *Olvasd a jövőbe!* Hátha tudják még valamire használni.

Ahogy kiment, majdnem fellökte az épp belépni készülő segédszerkesztőt.

– Ki a fene ez a tahó? – kérdezte amaz, miközben behúzta maga mögött az ajtót.

– Senki, csak egy feltűnési viszketegségben szenvedő kissrác. Mi a helyzet?

– Találtam még valamit.

– Éspedig?

– Egy Deutsch-novellát. Már a címe is jó: „A Möbius-metró”.

A főszerkesztő fölnevetett a rettenetes papíralom mögül, és úgy igazán elsápadt.

– Hogy micsoda?

– „A Möbius-metró”. Zseniális kis ujjgyakorlat, komolyan. Átnyálaztam az első eresztést, a negyedik számba még pont beférne.

Hosszú, tátott szájjal előadott csend volt a válasz.

A főszerkesztő nézte az asztal sarkán fekvő, alig pár oldalas kéziratot, és próbált úrrá lenni a hirtelen rátörő légzési nehézségen.

Az első oldal tetején éktelenkedő, hatalmasra kanyarított cím szinte mágnesként vonzotta a tekintetét:

400

ERDÉSZ Róbert

1958-ban született zeneszerző, zenész, író. Édesapjától tanult zongorázni, és reál irányultságú érdeklődése miatt az SF-et is korán megszerette. Zenészként a Solarisszal vált ismertté, majd a Napoleon Boulevard-ral igazán népszerűvé. Az SF-rajongókhoz mégis az előbbi állt közelebb, Bradbury és Lem által ihletett, instrumentális kompozícióival. 1998–99-ben egy fantasztikus regénytrilógia került ki a keze alól (*A csapda*). A folyamatos zenélés mellett a szerző 2016 óta ismét ír. *MyWords – Colossus* című regényével újabb sorozatot indított, a Galaktikában pedig legutóbb a „Zoo”-t olvashattuk tőle (385. szám).

EUROCON
díjas szerző

**ZSOLDOS
PETER**
díjas szerző

Szélesi Sándor

*Az a leghihetlenebb,
hogy ezer év alatt
sem tanultunk meg
háború nélkül élni...*

Pacifisták zselében

Párizs, 1998. június

Ha elmegy egy tüntetésre az ember, az első, ami nyomban szemet szúr, az az, hogy mennyire sokan kíváncsiak rá. Mindenki az arcát fürkészi, s persze ő is más arcokat. Megnézik azok, akik közé keveredik, keresik benne az ismerőst; megnézik az újságírók, keresik benne a riportalanyt; megnézik az egyszerű járókelők, s a tekintetükben ott a kérdés, mi a fenét is akar ez az alak azzal, hogy kiabál, és táblát lenget; és végül megnézik a lézerpajzsos és villanóbotokkal felszerelt rendőrök is, már persze ha elég közel merészkedik hozzájuk. Kiismerhetetlen tekintetükből csak úgy süt, hogy: ha megmozdulsz, elkaplak!

Az önök botor tudósítójának van egy meglehetősen beteges szokása tüntetésekkor: nem veszi föl a sajtónak szánt figyelemfelhívó narancssárga mellényt,

és nem teszi föl vállára a Timesnál rendszeresített és a belüggel engedélyezett tompító testpajzsot s a hozzá tartozó azonosítóbedzset, hanem megpróbál elvegyülni a tömegben.

Az ilyen esetekben nem lehet felkapcsolt harcászati pajzsot sem hordani, mert rögtön tízen ugranak rád, és pillanatokon belül ultrahangélú penge zizegését érzed a torkod közelében, sőt az ilyen alkalmakkor nem akkreditált védőrendszert sem tanácsos használni, hiába van rajtad a sajtósokat a tüntetőktől megkülönböztető narancsszín öltözék, mert abban a pillanatban nyakadon a kommandó. És szerencse, ha csak a vidéki fiúk, és nem a hírhedett PITHON, amely egyesek szerint csak a mesemondók emlékezetében él, de ezt megerősíteni nem tudom, annál inkább kételkedem benne. Ismerek egy paparazzit, aki

a veséjét a PITHON-nál hagyta, s ennek alig egy éve, amikor is Melanie Rashed elnökhelyettesét megtámadták egy löncspartin, amit spontán mentális mutáción átesett földi gyerekeknek adtak... azok milliomos szülei. És azt kell mondjam, a paparazzi olcsón megúszta azzal a vesével. Hozzá kell tennem, hogy a sajtómunkások általános biztosítása nem fedezi az így elvesztett testrészek pótlását.

Tüntetésekhez mindenesetre most jó idő van, süt a nap, és bizony nincs annál rosszabb, mint ha esik az eső vagy fúj a szél, mert akkor mindenki sokkal mogorvább. Igaz az is, hogy az összetartás sokkal szorosabbá válik a forralt bor kortyolgatásával, illetve csak összébbr húzódnak akkor az emberek, hogy a testükkel is melegítsék egymást. Most erről szó sincs, laza csoportokban ácsorognak a tüntetők. Sokan vagyunk a téren, legalább tízezen. Négyezer tüntető és hatezer sajtós.

Legalábbis ez az első benyomásom a sajtómellények láttán.

Szeretem Párizst, annak ellenére, hogy sehol nincs már a hajdani fénye, és a franciákban sehol nem található meg az az önérték, ami ezeröttszáz éven keresztül jellemezte őket. Egyesek szerint ez azzal függ össze, hogy nem vettek részt a világűr felfedezésében, és ettől kisebbségi érzésük van. Mások úgy vélik, hogy a von Anstetten császárok utálták a franciákat, és szándékosan szorították háttérbe őket. A történészek szerint viszont már nincsenek igazi franciák, legalábbis a 22. századi energiaháborúban az ország felét deportálták Afrikába és a Közel-Keletre, a másik fele meg magától hazament. Van azonban valami Párizsban, magában a városban, a lebegő palotákban, a Szajna roszakatag hídjaiban, az évezredes falakban, az itt-

ott még fellelhető, Bonaparte Napóleont megidéző címerekben, ami visszahoz a régi szellemből valamit. Talán ez készíti az embereket, hogy az utcára vonuljanak, és a véleményüket védve, kart karba öltve meneteljenek a Szent Mihály sugárúton.

Ez persze sokaknak nem tetszik, mert nem mindenkit hat meg a város szelleme. Leginkább Melanie Rashed kormányát nem. A parancsnoki lánc alja felé haladva ugyan növekszik a meghatottsági együtt-ható, ám a katonai egységek évezredes rendszerét úgy alakították ki, hogy ezt elnyomja a nyereségvágyból elkövetett parancsteljesítés kényszere.

Az önök tudósítója tehát levét magáról minden sajtóazonosítót, és elvegyül a tömegben, hogy a fülét hegyezve kiderítse, milyen is a közhangulat, ki miért jött ki az utcára. Középre sodródik, távolabb a kordon mellett ácsorgó rendészeti erőktől, mert a nap végén jó lenne felmondani a híradást a szupercellulárisra, és azt is úgy, hogy a mesterséges intelligencia nem kérdez vissza minduntalan a kivert fogak és bedagadt arc miatt értelmetlennek tűnő kifejezésekre.

A tüntetők a háború ellen tüntetnek, az ellen a háború ellen, amit a mutánsokkal akar megvívni Melanie Rashed és Andreas Scalice. Ősereg békés vonulás ez: békével az erőszak ellen. Nincs ezzel semmi gond, láttam én már embert, aki a *croll* Kylgurtól sakkpartiban akarta átvenni egy kaptárhajó irányítását, vagy éppen húsmentes étrenddel próbált meg egészségesebb életmódra szoktatni egy *musgort*.

Na jó, mindketten darabokra szakított holtak voltak már, amikor találkoztam velük, viszont lenyűgözött a hitük. A hit, hogy az irracionálist el lehet érni racionális úton, hogy pusztá imával kettévá-

lasztható egy tenger vagy hogy visszafelé is lehet simogatni következmények nélkül egy macskát.

Egy fiú sodródik mellém, megkérdezem tőle, hogy miért van itt. Aztán kiderül, hogy nincs is itt, csak egy kópia, egy biomasszából készült másolat, celluláris kapcsolattal és kiterjesztett személyiséggel. A fiú megmagyarázza, hogy tulajdonképpen mégis itt van, nem számít, hogy ő most Buenos Airesben ül a foteljában, mert a lelke itt szárnyal velünk, és az arcát is adja az egészhez. Az jut eszembe, hogy ha a rendőrök szétverik a tömeget, és a kópia kap egy keményebb ütést, akkor simán szétesik, mint a forró kazánra letett puding. Számít-e a tüntetésen a tényleges megjelenés? Ha ott vagy, azzal azt jelzed, hogy a következményeket is vállalod a véleményedért. Ha csak egy kópiát küldesz, nyilván valamelyik közösségi 3D nyomtató alól kizavarva az utcára, akkor vajon számít-e a jelenlét? Hiszen nem vagy több egy kiabáló biomasszával.

Míndez érdekes gondolatmenet, amit máskor öröm lenne felgombolyítani, ám az önök tudósítója nem gondolkodni repült Párizsba, hanem tudósítani. Ott is hagyja a fiút, és hozzácsapódik két, kilencven körüli öregúrhoz, akik fiatalosan baktatnak egy hatalmas, Melanie Rashedet a Földre tekeredő kígyóként ábrázoló hologram alatt. Miközben a fejünk felett tekergő nagyasszony körülbelül hatvan másodpercenként összeroppantja az emberiség szülőbolygóját, meginterjúvolom őket az eseményekről.

– Mindketten harcoltunk a *gilleth*-mutáns háborúban – közli az egyikük, akiről hamarosan nemcsak azt tudom meg, hogy Wilbur Quimrunnak hívják, és zászlósként szerelt le, hanem azt is, hogy mind-

két kezét elveszítette egy összezapásban, húszezer fényévnnyire a Földtől. Nem akart robotkart, ezért belement a kicsit fájdalmasabb és lassabb visszánövészésbe. – Gyűlölöm a mutánsokat – teszi hozzá Wilbur, két feleannyi idős karjával hadonászva. Látni, hogy felzaklatja a téma. – Kétségkívül gyűlölöm őket, de nem akarnék még egy háborút velük.

– Nem lehet őket egy kalap alá venni – vitatkozik vele a harcostársa, Deidre, a szavai mégis inkább nekem szólnak. – Van vagy harmincezer mutáns faj. Legalább annyi a poszthumán létforma, amennyi állatfajtát kinemesítettünk az elmúlt húszezer évben. És mind más. A *gwynnák* állítólag ártalmatlanok.

– És a *lazarinok*? – kérdezem.

– Fogalmam sincs. Nem láttam egyet sem még. De igaza van Wilburnak. Nem is akarok. Sem saját szemmel, sem a célkereszt közepén.

– Nem is fogsz – inti le Wilbur. – Öreg vagy te már a háborúhoz.

– Te is.

– Na de akkor mit számít maguknak, lesz-e, vagy nem lesz? – veszem vissza a szót megint. – Hát nem mindegy?

– A háború rohadt dolog. Maga szerint ezek a ficsúrok meg tudnák vívni?

– Nem őket küldenék oda. A hivatásosok mennének.

– Mindig eljön az a pillanat, amikor a hivatásosok és a sok baromarcú önkéntes után megindul a kötelező sorozás. Mindig – böki meg a mellemet. – Ezt jól jegyezze meg, fiatalember!

– Megjegyzem. Maga mi volt? Besorozott?

– Önkéntes.

Ezek után vég nélküli fejtegetésbe kezd a mutánsok számtalan fajáról. Akkor akad csak meg, amikor oldalról valaki közbeve-

tőlegesen beszúrja egy számára ismeretlen mutáns faj nevét.

– Olyan nincs – dobja vissza a szót megvetően. – *Syгурddok* nincsenek.

– De bizony vannak – vitatkozik a kerek arcú, negyvenes fickó, aki kéretlenül csapódik közénk. – A minap olvastam rólok egy hosszabb anyagot a szupercellulárison.

– Túlértékelik az olvasást. – Ez a Buenos Aires-i kópia-fió véleménye, és innentől kezdve a vita arról megy, hogy az információs csatornák közül melyik a hitelesebb. A szupercelluláris az egyetlen, amely valószínűleg összeköti a galaxis bolygóit, de éppen ezért megszürehetetlen, és a fent lévő anyagok ötven, de egyesek szerint kilencvenkilenc százaléka értékelhetetlen hülyeség. Társaim igazából csak számokon vitatkoznak, felfokozott állapotban, egyre

hangosabban, és én már-már lelépek, amikor megint előkerülnek a *syгурddok*.

– A galaxis túloldalán élnek – kezdi a felsorolást a kerek arcú fickó. – Poszthumán faj, ők is harmincháromezer éve hagyták el a Földet...

– ...mint minden más mutáns faj, legalábbis az őseik. Erről ismerni fel a kamdumát. Közismert infókkal etetik meg az embert, aztán jönnek a hülyeségek.

– Várjon csak, na várjon! A *syгурddok* harcos faj, feltehetően Afrikából emelték ki őket, annak déli részéről. Az új világban, ahol megtelepedtek...

– ...a galaxis túloldalán, szigorúan a legmesszebb...

– Igen, ott. Tulajdonképpen elrejtették őket, hogy az emberiség minél később akadjon rájuk.

Szerezd be te is a limitált kiadású Galaktika 50-es pólót és bögrét a Galaktikaboltban!

3490 Ft

4490 Ft

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

– Még az sincs bebizonyítva, hogy a mutánsok itt éltek a Földön, az ember előtt. – Új bekotyogó-társunk akadt: a hölgy erős harmincas, késpenge vékony ajakkal és fekete tekintettel. Nem a nézése miatt sötét, hanem egy íriszlencse miatt, amit beépített. – Arról a téveszméről pedig ne is nyissunk vitát, hogy az emberen kívül van értelmes élet a galaxisban.

Azon, hogy belebotlottunk egy „homogén világegyetem”-hívőbe, mindannyian megdöbbenünk annyira, hogy az összes korábbi nézeteltérésünket elfeledjük.

– És azok micsodák? – int a fejével Wilbur a mutánsok egy maroknyi tüntető-csoportja felé. Öt-hat fajból verődtek össze, vannak közöttük kékek, vörösek, barnák, és ekkor még csak a színeik sokféleségét sorolom, a karok, lábak számát, bőrtípusok sajátosságait, légzőrendszereket nem is vettem figyelembe. Különböző naprendszerek szülőttei, harminchároméves eltérő múlt és fényévek vannak a fajaik között, mégis ugyanazzal a névvel illetjük őket: mutánsok; és némelyek ebből eredően ugyanazzal a hévvel gyűlölik őket. Elkülönülve, hallgatagon kullognak a menet mellett, támogatják a tüntetést, de nem közösködnek. Óvatosak, introvertáltak, elvégre a kiutasítást kockáztatják, ha bármi ellenséges mozdulatot tesznek. És biztos, hogy a harcászati rendszerek és kémkamerák fele őket figyelik.

– Azok? Természetesen a kormány bábjai. Vagy kópiái, androidjai, szintijei. Ahogy tetszik. Egyik sem igazi.

Az önök tudósítója ekkor a tekintetét az égnek emeli, de nem azért, mintha az égiektől várna segítséget egy érdekes feltevés igazolásában vagy éppen elutasításában (nem, tényleg nem... nem ám), hanem mert megérez valamit az eljövendőkben.

És ahogy felnéz, ősoreg rutinja segítségével azonnal felfedezi a párizsi rendőrség rendfenntartó drónjai mellett az idegenrendészet gyorsreagálású repülő egységeit. Ezek a fiúk nem szállnak ki mindenféle vonuláshoz, csak akkor jelennek meg, ha arra okuk van, alapos gyanú vagy bejelentés esetén. Az alapos gyanú alatt pedig a titkosszolgálat információit értem.

Már ekkor megcsap az eljövendők baljós szele.

Ebben a pillanatban azonban valami más történik, ami elvonja mindenkinek a figyelmét az éppen bedobott témáról, legyen az *sygurdd*, a szupercelluláris, a homogén világegyetem, az olvasás vagy a gyorsreagálású egységek.

A tüntetők csoportjába oldalról az aszszonyok menete csatlakozik bele, és nem, nem 1789-ben járunk... Ez egy másik csapat, azok, akiknek valamely családtagjuk kint van a galaxisban. Anyák és feleségek jönnek, fejük felett holofeliratok forognak mint transzparenszek, és férjeik, fiaik hazahozatalát követelik. A gond csak az, hogy a férjek és fiak komoly pénzt kapnak azért, hogy a háborús góccokban helytálljanak, és ez nem demagógia. A fizetésüket mi álljuk, adófizetők. Most harci helyzet adódott, és rögtön hazahozatnák őket a szívükhöz közel álló nők; nem tudom, egy görög vígjátékba vagy egy görög tragédiába csöppentem itt, Párizsban.

Alig megyünk két utcát, és megérkezik az apák és férjek menete is, akik a lányait és feleségüket akarják visszarendeltetni ugyanezen okokból, ugyanazokról a frontokról... illetve leendő frontokról. A két menet előre kialakított koreográfiával veszi közre a színes tömeget. Érdekes: kívülről, az elektrokordonokon túlról

most úgy tűnhet, csak belőlük állnak a tüntetők.

A lényeg, hogy a tömeg újabb kétezer fővel duzzad fel, és így érkezünk meg a gravoszínpad elé, amelyről szónokok tucatjai tekintenek alá.

A műsornak mindig része a szónoklat. Azóta, hogy valaki ezredévekkel ezelőtt (a mutánsok kitelepítése után legalább húsz-ezer évvel) felállt egy szikladarabra. Csak a színpad változott: sziklából lett hordó, hordóból emelvény, emelvényből szószék, szószékből gravoplató, de a lényeg maradt: valaki a magasból beszélni fog az összegyűlt tömeghez.

– Nagy a tét – kezdi az első szónok, Tatenda Mpofu, a Galaktikus Békeplatformért, azaz a GBP elnöke. – Huszonnégy éve ért véget, de mindannyian emlékszünk a *gilleth*-mutáns háború poklára, amelybe akarva-akaratlanul belesodródunk. – Wilbur és Deidre élénken helyeselnek. – Ebben a világegyetemben és idősíkban hatvanhat évig tartott, de ha hozzáadjuk a háttérvilágokat és -dimenziókat, egy több ezer éves, időközön és tereken átívelő konfliktust kapunk összeszámolhatatlanul sok áldozattal. Akarunk még egy ilyet? Szerintem nem. Nem akarunk... Ti akartok?...

Elég gyorsan belejött a tömeg a „nem akarunk” zúgásába. Elnézték Tatendának, hogy nagyvonalúan átsiklott a fölött a tény fölött, miszerint azt a háborút a *gillethek* emelték át más terekbe és időkbé. Persze folynak a viták, a mutáns fajok technikai fejlettségéből tellett volna-e erre, de tény, ami tény: a *gillethek* vagy százezer évvel előrébb járnak a térmanipulációban náluk.

Még jó, hogy a háború után felszívódtak, ki tudja, hova.

– Az a leghihetlenebb, hogy ezer év alatt sem tanultunk meg háború nélkül élni – mondja nekem egy magas galléros tüntető srác elégedetlenül a beszéd alatt.

– Van az tízezer év is – morogja az önök kiábrándult tudósítója. – Vagyis a civilizáció története összeforr a háborúk történetével.

– Én nem értem, miért kell ennek így lennie. A történelemoktatás is abból áll, hogy megtaníttuk a következő nemzedéknek, apáik meg az ő apáik, és az apáiknak az apáik hogyan irtották egymást. Én a magam részéről a fejlődést tanítanám, hogyan lettünk vadászó vademberekből a galaxis urai. A keréktől a féregvezetékek mentén történő utazásokig.

– Szép és felemelő – bölintok. – De kihagyná Julius Caesart?...

– Ki én! Elég tudni a naptárreformjáról.

– Napóleont?

– *Code Napoléon*. Tökéletes. Nem kell több.

– Vagy Adolf Hitlert?

– Neki még a nevét is kitörölném mindenhonnan. Miért jegyezzük meg minden seggfejet a történelmünkben?

– Mert esetleg a negatív példák óva intenek attól, hogy még egyszer elkövessük ugyanazokat a hibákat?

– Maga szerint a *gilleth*-mutáns háború példája bárkit is elriaszt a kormányban a mostani háborútól?

Touchée.

Tatenda Mpofu után Lovisa Vikander lép a plató szélére. Lovisa témája leginkább az, hogy egyetlen ember, azaz Melanie Rashed el tud-e indítani egy háborút. Ez utoljára a von Anstettenekkel fordult elő, mármint hogy egy személy (mert azért az ember szót ne használjuk a *Dominatus* császári családja esetében) akarata dönt